

JOHANNES TIELROOY

die *de* groote vijand van het Romeinsche rijk wil zijn, Agamemnon, die bereid is voor zijn eerzucht zijn dochter Iphigénie ten offer te brengen, Titus, die er zijn geliefde voor opgeeft, en tot zekere hoogte ook Britannicus, daar hij tenslotte even gaarne als Néron keizer zou willen zijn.

Een nooit aflatende inspanning getroosten zij zich om hun gevoelens te bevredigen en, niet minder dan deze zelf, zijn hun uitingen drastisch. Krachtig geconcentreerd, ook weer, zijn de formules die zij gebruiken, en menigmaal ironisch of sarkastisch. Wie macht heeft over een ander, spaart dezen zijn ironie niet:

Si vous n'avez appris à vous laisser conduire,
Vous êtes jeune encore, et l'on peut vous instruire.

voegt Néron den ongelukkigen Britannicus toe. Passie inspireert aan Hermione de ruwste ironie ten koste van den rampzalige die haar met ongewenschte liefde lastig valt, en wien zij voorhoudt dat zij in de „droevige” noodzakelijkheid verkeert, hem haar wederliefde te weigeren, daar zij immers jegens Pyrrhus gebonden is (in werkelijkheid wil zij niets liever dan de verbintenis met dezen):

Mais que puis-je, Seigneur? On a promis ma foi:
Lui ravirai-je un bien qu'il ne tient pas de moi?

In de overmaat van haar wanhoop komt Phèdre er zelfs toe, Aphrodite wegens de volkomenheid waarmee zij haar ongelukkig heeft weten te maken, bijna te *feliciteeren*:

O toi qui vois la honte où je suis descendue,
Implacable Vénus, suis-je assez confondue!
Tu ne saurais plus loin pousser ta cruauté.
Ton triomphe est parfait; tous tes traits ont porté.

Geheel in overeenstemming hiermee is, dat degene die zich den weg naar zelfverwezenlijking ziet afgesneden, tot droefenis en soms tot verlangen naar zelfvernietiging vervalt: de schaal slaat dan eenvoudig naar den anderen kant door. Andromaque, die vreest haar kind niet te kunnen redden en haar man voor goed heeft verloren, bevindt zich in een bijna voortdurenden toestand van melancholie. Junie is droevig gestemd omdat Britannicus haar wordt ontzegd, Atalide desgelijks daar zij haar liefde voor Bajazet niet bevredigd ziet. Antiochus, Bérénice, Phèdre verlangen om dezelfde reden, de eenen op droefgeestige, kwijnende wijze, de laatste vurig, naar het niet-zijn.